

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Bencze Dénes ügyvéd (7400 Kaposvár, Somssich Pál utca 5/A.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Árnyasi Katalin ügyvéd 1066 Budapest, Teréz krt. 48.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2009. december 11. napján kelt 6.P.20.938/2006/124. számú ítélete ellen az alperes által 125. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében megváltoztatja, a felperes tulajdonába adja a vagyonleltár 2, 5, 13, 16, 24, 31, 35, 36, 37, 38, 39. tételszámai alatt felvett ingóságokat, összesen 171.000 (egyszázhetvenegyezer) forint értékben és kötelezi az alperest, hogy ezeket az ingóságokat is adja ki 15 nap alatt a felperesnek.

Az alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét 1.309.000 forintról 138.000 (egyszázharmincnyolcezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 106.800 (egyszázhatvannyolcszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított - fellebbezéssel érintett - tényállás szerint peres felek 1991. június 1-től 2004. szeptemberéig éltek házassági életközösségben. Ez idő alatt adásvétel útján megszerezték a felperes nagyapjától, édesanyjától és unokatestvéreitől a d-i 0000. helyrajzi szám alatt felvett és az ingatlan-nyilvántartás szerint 1/1 részben a felperes tulajdonaként nyilvántartott üdülő ingatlant. A szerződés szerint a vételár 1.500.000 forint volt, amelyből

100.000 forintot S.J. - a felperes nagyapja - részére még nem fizettek ki. Ennek megfizetését a felperes vállalta. Az ingatlant 2006-ban - az életközösség megszakítása előtt - felújították. A felújítás előtti forgalmi értéke 2007-ben 3.600.000 forint volt, felújítás nélkül jelenleg 4.000.000 forint lenne. Felújítás után az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 5.350.000 forint. A felújítás a házastársi közös vagyonból történt.

A peres felek összesen 4.797.517 forint értékű ingó vagyonra tettek szert az életközösség fennállása alatt és a felperesnek 1.635.500.- forint megtérítési igénye van egy Volkswagen Golf típusú személygépkocsival kapcsolatban. A vagyonleltár 70, 71, 72. és 73. tételei alatt felvett, a nyaralóban lévő 890.000 forint értékű ingóság van a felperes birtokában, a többi ingóságot az alperes birtokolja.

A felperes keresetében a házastársi közös vagyon megosztását kérte. Egyéb igények mellett, a vagyonleltár 2, 5, 13, 16, 24, 31, 35, 36, 37, 38, 39, 70, 71, 72., 73. és 74. tételei alatti ingóságokat kérte a tulajdonába adni. Kérte annak megállapítását, hogy a d-i 0000. helyrajzi szám alatt nyilvántartott - természetben g-i üdülő - a ingatlan az ő különvagyona - az ingatlan-nyilvántartási állapottal egyezően -, mert azt a családjától ajándékba kapta. Kérte továbbá a házasságból született - és nála elhelyezett - két gyermek ingóságainak, valamint a vagyonleltár 11. tétele alatt feltüntetett étkészlet, mint különvagyonának a kiadását.

Az alperes a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte, vállalta a felperes által megjelölt ingóságok kiadását, nem ellenezte azoknak a felperes tulajdonába kerülését, a d-i ingatlan tekintetében azonban vitatta, hogy az a felperes különvagyona lenne, állította, hogy a vételárát a közös vagyonból fizették ki, majd pedig az ő különvagyonából került sor annak felújítására.

Nem vitatta a gyermekek ingóságainak kiadása iránti igényt és a felperes étkészletre vonatkozó különvagyoni igényét is elismerte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt adja ki a gyermekek szobaberendezését 200.000, illetőleg 250.000 forint értékben, továbbá a felperes különvagyonaként megjelölt porcelán étkészletet, valamint a vagyonleltár 74. tétele alatti fodrászűzlet berendezési tárgyait és fizessen meg a felperesnek 1.309.000 forint értékkiegyenlítést. Megállapította, hogy a felperes megszerezte házastársi közös vagyoni szerzés címén a k-i 000/2. helyrajzi számú benzinkút megjelölésű ingatlan fele tulajdoni hányadát, ezzel az alperes tulajdoni hányada $\frac{1}{2}$ -re módosult, s megállapította, hogy a felperes megszerezte házastársi közös vagyoni szerzés címén a Sz Kft. 50 %-os üzletrészt.

Az alperest kötelezte 300.000 forint részperköltség megfizetésére és mindkét felet 450.000-450.000 forint le nem rótt illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a D-g-i ingatlan vételára nem felelt meg az ingatlan akkori tényleges forgalmi értékének, ezért a valóságban ajándékozással

vegyes jogügylet történt. Arra tekintettel, hogy közeli hozzátartozók közötti ügyletet jelentett az ingatlan átruházása, a felperes édesanyját - az egészhez viszonyított - $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányada, valamint S.J-t tulajdoni hányada fele része tekintetében vezethette az ajándékozás szándéka, így az ingatlan - egészhez viszonyított - $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát ingyenesen juttatták a felperesnek. Ez következik abból is, hogy 2007-ben az ingatlan felújítás előtti forgalmi értéke 3.600.000 forint volt, így az 2004-ben nyilvánvalóan nem 1.500.000 forint értékű volt. Megállapította, hogy az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke - felújítás nélkül - 4.000.000 forint lenne, így miután a felperes fele részben ajándékként szerezte meg azt, ebben a részében a különvagyona, amiből az következik, hogy 2.000.000 forint különvagyon címén őt illeti, a másik 2.000.000 forint tartozik a házastársi közös vagyonba, aminek fele, vagyis 1.000.000 forint az alperest illeti. A felújítás eredményeként bekövetkezett értékelkedés 1.350.000 forint, aminek ugyancsak a fele, 675.000 forint jár az alperesnek.

Az ingóságokból a felperes birtokában van 890.000 forint érték és kiadja az alperes a 229.000 forint értékű fodrászüzlet berendezését, így 1.119.000 forint érték kerül a tulajdonába, továbbá a nagyapja felé fennálló közös tartozás megfizetését vállalta, melyből 50.000 forintot köteles az alperes megtéríteni, és meg kell fizetnie a Volkswagen Golfból járó 1.653.500 forintot - így a felperesnek jár a közös vagyoni ingóságokból összesen 2.984.000 forint, amivel szemben tartozna megfizetni az üdülőingatlanra vonatkozóan 1.675.000 forintot az alperesnek, ezért az alperes 1.309.000 forint értékkiegyenlítés fizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az életközösség megszakításától az alperes birtokában lévő vagyontárgyaknak a felperes tulajdonába adása - bár a per során azokat a felperes kérte - a felperesre méltánytalan lenne, ezért megalapozott az a keresetmódosítása, hogy az alperes által évek óta használt ingók természetbeni kiadásáról a bíróság ne rendelkezzen és azokat az alperes tulajdonába adja.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása és az értékkiegyenlítés összegének 1.171.000 forinttal való csökkentése érdekében az alperes fellebbezett.

Fellebbezésében vitatta, hogy a D-g-i ingatlan tekintetében ajándékozás történt, ezért az elsőfokú bíróság tévesen számolta el a 2.000.000 forintot a felperes különvagyonaként. A teljes ingatlan forgalmi értékének a fele részére tartott igényt. Hivatkozott arra, hogy a felperes keresetében a vagyonleltárban 2, 11, 13, 16, 24, 31, 35-39., valamint a 70-74. számok alatt felsorolt ingóságok kiadását kérte. Ezen ingóságok kiadását ő a perben vállalta is, a felperes azokat bármikor elszállíthatta volna, de nem tette, ezért vele szemben méltánytalan, hogy a hosszú eljárás során értéktelenné vált ingó vagyontárgyak mindegyike az ő tulajdonába kerüljön.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a fellebbezéssel érintett ingóságok elvitelét a felperes többször megkísérelte, amit az alperes megghiúsított. Erre

vonatkozó állításának igazolására azonban okiratot vagy egyéb bizonyítékot felmutatni nem tudott.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból azonban - a fellebbezéssel érintett részében - téves következtetéseket vont le és így téves az érdemi döntése is.

A g-i ingatlant a felperes a házassági életközösség fennállása alatt szerezte meg átruházással, ezért azt a Csjt.27.§-ának (1) bekezdése értelmében a felek közös vagyonának kell tekinteni mindaddig, amíg a közös vagyoni szerzés törvényi véelmét a felperes sikeresen meg nem dönti. Azt tehát, hogy az ingatlan egy részét (az elsőfokú ítélet szerint a felét) a felperes ajándék jogcímén szerezte meg és ezért azt ebben a részben különvagyonának kell tekinteni, a felperesnek kellett bizonyítani a perben és a bizonyítás sikertelenségének következményei őt terhelik. Erről őt az elsőfokú bíróság a Pp.3.§-ának (3) bekezdése alapján tájékoztatta, de a felperesnek további bizonyítási indítványa nem volt.

A felperes által a perben szolgáltatott bizonyítékok nem elégségesek annak megállapítására, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor az eladókat, illetőleg közülük a felperes nagyapját és anyját, részben vagy egészben az ajándékozás szándéka vezette és tulajdoni hányadukat részben vagy egészben ajándékozás jogcímén juttatták a felperesnek, ezért az adásvételi szerződés az átruházás jogcíme tekintetében részben színlelt volt, ajándékozással vegyes adásvételi szerződést leplezett.

A felperes sem a keresetlevelében, sem személyes meghallgatásakor nem állította azt, hogy részben ajándékba kapta az ingatlan tulajdonjogát. Személyes nyilatkozata szerint a szerződéskötés körülményeit nem ismerte, mert az átruházásról a tulajdonosokkal az alperes állapodott meg. Ezek szerint ő sem részben színlelt szerződési nyilatkozatot, sem ajándékot elfogadó nyilatkozatot nem tett, ezért az adásvételi szerződést az írásba foglalt tartalma szerint kell megítélni.

A felperes nagyapja, S.J. sem állította tanúvallomásában, hogy az eladók bármelyike részéről részben vagy egészben ajándékozás történt volna, csupán arról tett említést, hogy volt egy, a családon kívülről érkezett magasabb összegű vételi ajánlat is. Írásbeli vallomása nem volt figyelembe vehető, e tekintetben az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki az indokokat. A többi eladó tanúkénti kihallgatását a felperes nem is indítványozta. Nem ismert az, hogy a szerződéskötéskor (2004-ben) mekkora volt az ingatlan tényleges forgalmi értéke - ennek megállapítása szakértői kérdés - és az sem, hogy a vagyonátruházási illetéket mekkora forgalmi illeték alapján szabták ki. Ilyen körülmények között nem megalapozott az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának felét S.-J., $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát pedig - amire a felperes nem is hivatkozott, ilyent nem is állított - a felperes anyja ténylegesen ajándék jogcímén ruházta át a felperesre.

A közös szerzés fennálló vélelmére tekintettel ezért a gunarasi ingatlan egészét közös vagyonként kell figyelembe venni.

Alapos a fellebbezés az ingóságokat érintő részében is.

A kérdéses ingóságokat a felperes a per befejező szakaszáig magának követelte, a per során történő elvitelükhöz pedig az alperes mindvégig hozzájárult. A felperes semmivel nem támasztotta alá azt az állítását, hogy elszállításukat az alperes - perben tett többszöri nyilatkozata ellenére - megakadályozta.

A Csjt.31.§-ának (3) bekezdése értelmében a házastársak vagyoni részét a házassági életközösség megszűnésekor meglévő közös vagyonból lehetőleg természetben kell kiadni. E jogszabályi rendelkezésre és az alperes méltányos érdekeire tekintettel sem helyes az elsőfokú bíróság ítéleti döntése, amikor az alperest ellenérték megfizetésére kötelezte olyan ingóságok tekintetében, amelyeket a felperes - igényének megfelelően - elvihetett volna, ezért a másodfokú bíróság ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a megjelölt ingóságokat a felperes tulajdonába adva az alperest kötelezte azok kiadására.

A felperes tulajdonába az elsőfokú ítélet szerinti 1.119 .000 forint értékű ingó vagyonon felül további 171.000 forint értékű ingó vagyon kerül, s az alperest a d-i üdülő ingatlanból 2.675.000 forint illeti meg, így az alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összege 138.000 forintra csökkent.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján fellebbezett részében megváltoztatta, a fellebbezésben megjelölt ingóságokat a felperes tulajdonába adta és az alperest azok kiadására kötelezte, míg az alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét 1.309.000 forintról 138.000 forintra leszállította.

Az alperes fellebbezése sikeres volt, ezért a felperes a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget megfizetni. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése, valamint a 4/A.§-a alapján általános forgalmi adóval növelt összegben állapította meg, s figyelemmel volt arra, hogy az alperes a fellebbezésére 70.300 forint illetéket lerótt.

P é c s , 2010. szeptember 23.

dr. Veszely József s.k. a tanács elnöke, dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró

